

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Schisma duravit donec orientales Chrysostomi nomen reposuerunt in diptychis Ecclesiæ. Explicatus Damasi locus, qui ait sedem apostolicam, etiam solam, absolvisse Chrysostomum. Tum vulgata ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

CAPVT X.

Synopsis.

que ex parte Legati. Expectabatur ex omnium, id est, orientalium & occidentalium, auctoritate sententia informatura regulam discipline. Integrum nempe esse debuerat, nec quicquam novari, dum definitio deliberata procederet; cum interea mirum quoddam precipitium festinationis exarsit, ut non expectatis literis Sacerdotum qui fuerant mutua parvum legatione consulti, non examinatis rebus, in exilium truderentur antistes, animadversioni prius addicti quam sententiam iudicij episcopalis experti. Denique quam immatura illa damnatio fuerit, res probavit. Namque hi quorum expectabatur auctoritas, pacifica Ioanni Episcopo communionem permitta, faciendam concordiam censuerunt, nec quemquam putarunt ante iudicium consortio repellendum. Quid nunc aliud superest quam ut catholicam fidem schismata in diversum dissociata dilacerent?

IV. Sanè schisma inter Ecclesias duravit donec Episcopi Constantinopoleos & Antiochiæ nomen Chrysostomi reposuerunt in diptychis Ecclesiæ, id est, in libris in quibus descripta erant nomina Episcoporum defunctorum; quæ in Liturgia recitabantur, ut eorum memoriæ communicaretur, precèsque pro eis fierent. Cyrillus Episcopus Alexandrinus, Theophili successor, acriter contendit id fieri non debere, scripta ad Atticum Episcopum CP. gravissima epistola, qua aiebat id contra canones esse & adversum auctoritatem iudicij pro depositione latis, neque ea ratione revocandam esse pacem Ecclesiæ ut interim vulnus atrocissimum canonibus infligatur. Attamen rediit occidentalibus & orientalibus concordia post restitutionem nominis Chrysostomi. Quare non sine causa scribere hæc potuit Papa Gelasius in epistola ad Episcopos Dardaniæ: *Ioannem Constantinopolitanum synodus etiam catholicorum Prasulum certè damnarat; quem simili modo sedes apostolica, etiam sola, quia non consensit, absolvit. Quæ tamen verba non ita intelligenda sunt, tamen si ea sit multorum persuasio, ut hinc colligi videatur synodum non esse executionem absque confirmatione Summi Pontificis. Nam nihil aliud hinc erui potest quam sedem apostolicam non consensisse executioni huius iudicij adversus Chrysostomum latis, tum quia ipse appellaverat, tum etiam quod irritum prorsus & nullum censendum illud esset, orientales verò, cum nihil ex obstinata severitate Pontifex Romanus remitteret, necessitate quadam coactos cessasse eius voluntati, ut pacem Ecclesiarum ea occasione interruptam restituerent.*

Tom. II.

663

I. Ioannes Patriarcha Alexandrinus à Petro Moggo dejectus, Papam Simplicium appellavit.

II. Summi Pontifices non solum cognoscebant de appellationibus orientalium, sed etiam primam causam cognitionem in se trahebant, si de heresi ageretur. Materia enim fidei est causa communis. Eo iure usus est Celestinus adversus Nestorium.

III. Si post damnatam heresim Patriarcha adhaerent hereticis, deponi poterant à Summo Pontifice & synodo Romana, absque Concilio Oecumenico. Tunc enim Papa se prestat executorem sententiae late adversus heresim. Probatur ex Gelasio.

IV. Gregorius magnus iudicavit appellationes interpositas à sententiis Patriarcha Constantinopolitani.

I. **M**AGNI etiam momenti est appellatio Ioannis Patriarchæ Alexandrini, quem Petrus Moggus hereticus, iubente Imperatore Zenone, & consentiente Acacio Episcopo Constantinopolitano, episcopatu deturbavit. Imploravit dejectus ille auxilium Calendonis Patriarchæ Antiocheni; ex cuius & synodi Orientis sententia Papam Simplicium appellavit, ut scribit Liberatus Archidiaconus Ecclesiæ Carthaginensis in capite XVIII. Breviarij: *Ioannes ingressus est ad Calendonem Patriarcham; & sumptis ab eo intercessionis synodicaliteris, Romanum Pontificem appellavit, sicut fecit & beatus Athanasius; & suasit scribere pro se Acacio Constantinopolitano.*

II. Non solum autem Summi Pontifices cognoscebant de appellationibus Episcoporum & Patriarcharum Orientis, quando agebatur de fide, sed etiam primam causam cognitionem ad se trahebant, si forte in heresim incidissent. Nam quia materia fidei est causa communis & generalis, quæ ad universam Ecclesiam pertinet, ut supra dixi, necesse est ut heresis ab omnibus Episcopis damnetur, præcipue verò à Romano, qui caput est unitatis, & qui cum primam sedem obtineat, ferre debet primam sententiam; *cujus debet esse prima sententia*; ut loquitur Facundus Hermianensis. Eoque iure usus est Celestinus Papa adversus Nestorium.

III. At si jam heresis in synodo damnata fuisset, quemadmodum Eutychniana in Concilio Chalcedonensi, tum, si Patriarchæ communionem hereticorum amplectebantur, deponi poterant à Summo Pontifice & synodo Romana, neque necessaria erat synodus Oecumenica. Eo enim casu Papa

Tt